

вредъ е прието, щото дипломатическите агенти да предпочитатъ добитите по частенъ пътъ свѣденія, ако тѣ сж само достовѣрни, отъ официалните или официозните документи. Споредъ общото мнѣние, длжностъ е на сѣки посланикъ да сжобщава на своето правителство за сичките важни фактове, отдѣто и по какавто начинъ той да е исчерпалъ своите извѣстия; но серъ Хенри Елиотъ разбира сжвршено инакъ своя длгъ.

Той види са, е смѣталъ, че е длженъ както-както да защищава турците и да гледа прѣзъ прѣсти на сичките, извршвани отъ тѣхъ звѣрства. Той така е и постѣпвалъ. Но той е ималъ и други отворени извори за постоянно и вѣрно запознавание съ извршваните въ Бжлгария ужаси. Французските, германските, австрийските, гржцките и руските консули сж испращали еженедѣлно подробни донесения за сичко, що са случвало въ тѣхните райони; серъ Хенри е можалъ сѣкога да чете тия донесения, и азъ сжмъ убѣденъ, че той дѣйствително ги е челъ. Най-сетнѣ въ ржцете му сж биле и свѣденіята, сжобщавани отъ нѣмците чиновници по желѣзния пътъ, които сж живѣяли близо до разорените села и сж джхали смрада отъ изгорѣлите трупове. Но серъ Хенри си мисли, че гржцките, австрийските, германските и руските консули, а така сжщо и германските чиновници на желѣзницата и американските миссионери сж подкупени отъ руското правителство, и, слѣдователно, сжобщаваните отъ тѣхъ свѣденія нѣматъ никакво значение. Той даже, неизвѣстно по кои причини, призналъ за преувѣличени двѣте донесения на английския консулъ въ Едирине Дюпю. Но, безъ да